

ПОВЕДІНКА В ШКОЛІ -ЦЕ СТИЛЬ СПІЛКУВАННЯ У РОДИНІ

Кожному з нас відомо, що дитині часто необхідна допомога дорослої людини, її захист, порада, а часом звичайна участь, ласка, привітний погляд, посмішка; щоб вона не була самотньою перед прикрощами, тривогами, турботами й щиросердними переживаннями дитинства. Згадайте, адже ми й самі в цей період життя нерідко відчували себе забутими, скривдженими, осоружними, всіма покинутими, нещасними.

Чи близькі ви своїй дитині? Чи відомі вам її негаразди? Яка вона, ваша дитина? Весела або сумна, впевнена в собі чи постійно вагається, стримана чи поривчаста, дружелюбна чи заздрісна, чи вміє товаришувати з однолітками, працювати й грати в колективі — від усього цього залежить результат будь-якої діяльності, зокрема й навчальної.

Батькам дуже важливо постійно відчувати дитину, розуміти її спонукання, мотиви вчинків, потреби й будувати свої стосунки з нею м'яко, чуйно, делікатно, добросердно, незлобливо, але вимогливо.

Адже зазвичай діти спокійно сприймають зауваження дорослих, зроблені доброзичливо, по-товариському, і, навпаки, — різко, грубо, напружено відповідають на роздратований, зарозумілий тон. Діти дуже люблять розмовляти, бо їм необхідне безпосереднє, довірливе спілкування. Для них важливо ставити запитання та отримувати докладні відповіді на них. Вони не задовольняються короткими репліками.

Цікаве таке спостереження: якщо діти хоча б на кілька годин опиняються в обстановці дружньої розмови, задушевної бесіди, близького контакту і взаєморозуміння, вони поведуться з незнайомою людиною та, найголовніше, один з одним значно м'якше й привітніше. Навіть більше: якщо діти семилітнього віку наперемінно спілкуються із дорослими із різко протилежною манерою поведінки, то десятирічки вже поведуться щораз відповідно до тих обставин, під впливом яких тепер перебувають. Роздратований або байдужий, чуйний або ворожий, повчальний або диктаторський тон дорослого майже автоматично викликає такі самі інтонації в дітей! А інтонації впливають як на поведінку учнів, так і на їхні взаємини. Пам'ятайте про це, дорогі батьки!

Будьте терплячими зі своєю дитиною. Якщо в неї щось не виходить, відзначте її успіхи, а не промахи, хваліть її і висловлюйте надію, що завтра в неї вийде краще, ніж сьогодні.

Ніколи не кажіть дитині, що вона погана, кажіть, що вона погано поводитися. Не сваріть і не карайте дитину, якщо вона засмучена, забилася, перед сном, після сну. Поцілуйте її на ніч, обійміть, скажіть що-небудь ласкаве.

Дитині не має бути нудно. Грайтеся з нею якнайбільше. Безгри не має і не може бути повноцінного розумового розвитку... Діти грають не лише тоді, коли бігають, змагаються у швидкості й жвавості. Гра може відбуватися і в уяві, за допомогою творчості. Придумуйте якісь ролі, міняйтеся ними.

У семирічної дитини є одна особливість, яка досить швидко зникне: велика залежність від думки дорослого, ніби забезпечена заздалегідь готовність погодитися у всьому зі старшим, і водночас — велика відкритість, прагнення поділитися з ним кожною своєю думкою, кожним порухом душі. Тим, хто не помітить цього етапу розвитку, не посіє зерна дружби, потім буде дуже важко.

У період дорослішання своєї дитини мама, вражена брутальністю й неухважністю дочки, навряд чи згадає, як, втомлена після роботи, вона відмахувалася від спроб першокласниці розповісти їй про якісь свої турботи або різко обривала її при спробах сперечатися. А тато теж навряд чи пов'яже завзяте небажання сина поговорити із ним, коли, читаючи газету або переглядаючи телепередачу, він не міг відірватися від них, щоб вислухати незрозумілу, майже з вигуків, розповідь сина про якийсь фільм.

Мабуть, не згадають батьки й про те, що так і не зуміли викроїти тоді півдня, щоб піти з дітьми до зоопарку, поїхати за місто або просто піти погуляти, взявши із собою однокласників сина чи доньки й захопивши м'ячі, скакалки, ракетки, а потім вдома за часом обговорити загальні враження. Адже саме ці спільні заняття, спільні інтереси і сімейні захоплення, а не десятки куплених іграшок та іграшок, кілограми апельсинів і цукерок згуртовують родину, посіють дружбу.

Пам'ятайте, запорука гарної поведінки дитини в школі, його успіхів у навчанні — це атмосфера любові, взаєморозуміння і поваги один до одного в родинному колі, це стиль спілкування в родині.